

EL POBLE: CATALA

5 Cts.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ sense participació a la nostra BIBLIOTECA
CATALUNYA I NAUIGACIÓ IBERIQUES. 4 pessetes trimestral
PAISOS D'UNIO POSTAL. 9 pessetes trimestral

ANY V

Barcelona, dijous 3 de setembre de 1908

NÚM. 932

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRAL.—TELEFON 723

PREUS DE SUSCRIPCIÓ sense participació a la nostra BIBLIOTECA
CATALUNYA I NAUIGACIÓ IBERIQUES. 4 pessetes trimestral
PAISOS D'UNIO POSTAL. 9 pessetes trimestral

5 Cts.

AVIS CASA ESPECIAL PERA LLITS Y ALTRES MOBLES A PREUS DE FABRICA. No compreu sense visitar abans dita casa. PLASSA PADRÓ, 4.

CATALANA GENERAL DE CRÉDIT

FUNDADA L'ANY 1888
AGENCIA ENSANXE CENTRAL AGENCIA DE GRACIA
PLASSA CATALUNYA, CARRER FORTANELLA CARRER MAJOR, 135
Banca-Borsa, (Espanya y Extranjer) Coifres-Forts
Cupons • Cambi de Monedes • Obres públiques

Expléndida Cambra acorassada ab calxes de lloguer de diferents mides y preus - Novíssim model de construcció desconegut a Barcelona

INSTAL·LACIONS COMPLETES PERA AIXECAR AIGUA MOTORS

A GAS, BENZINA, GAS POBRE, ETZ.
Preus econòmics y resultats garantits. Nombroses referencies.
DAVID FERRER Y CIA S. EN CTA.
Esudellers, 6 (pròxim trasllat a Corts, 586), BARCELONA

OLIS FINIS REGÁS

VENDA EN TOTS ELS COLMADOS Y DROGUERIES

CONSEQUÈNCIES

D'UNA BRONQUITIS

De resultes d'una bronquitis, don Antoni Boleda, que viu a Barcelona, Aguilà 12, tercer, segona, (Hostafrancs), havia quedat en un estat de salut inquietant: no arribava a reposar-se ni a recuperar forces. Les Píldores Pink són les que li han tomat la salut y les forces. Heus aquí lo que referent an aquest propòsit de sa curació ens escriu:

«Soy viajante de comercio y en uno de mis viajes contraí una bronquitis que me obligó a volver a Barcelona, metiéndome inmediatamente en la cama. Me curé la bronquitis, pero me quedó una debilidad

D. Antonio Boleda (Cl. Marín, Barcelona).

tan grande que no podía viajar y hasta llegué a tener verdaderamente miedo de no recuperar ya nunca la salud. Me instó un amigo a que tomara las Píldoras Pink: las tomé y pronto tuve la alegría de sentirme mejor y de notar que recobraba fuerzas. Hoy, gracias a las Píldoras Pink, me hallo enteramente repuesto; he reanudado mis viajes y sigio bien».

Si vos sentiu agotats per la malaltia, el treball, les penes, o per haver abusat dels plaers, les Píldores Pink són el medicament més apropiat per restituir-vos les forces: donen sang les Píldores Pink en cada dosi y tonifiquen els nervis.

Pregunteu, formeu-vos opinió propia: sempre sentireu conceptes favorables a les Píldores Pink: són bon medicament; curen, això diuen tots els que les usen. Les Píldores Pink senten bé a tots els temperaments y edats; tan bons resultats donen en el vell com en l'adult y en el nen; donen sang rica en cada dosi y no ignoreu que de la bona o mala composició de la sang és de lo que depen vostra salut. Les Píldores Pink curen l'anèmia, debilitat general, clorosi de les joves, irregularitat de la dona, migranyes, malalties nervioses, neurastenia, reumatisme, dolors d'estómag. Se troben de venda a totes les farmacies al preu de 4 pessetes la caixa o 21 pessetes la mitja dotzena.

DE NOSTRA COL·LABORACIÓ

INSISTINT

Cal que tothom se fassi ben bé càrrec d'aquesta enormitat. Malgrat lo que diu la Constitució, malgrat lo que preceptuen totes les lleis que defineixen y garanteixen els drets dels ciutadans, tota una immensa massa d'espanyols, els que estan precisament en la flor de la joventut, en l'escat de totes les energies, no solament no són ciutadans, sinó que, de fet, no arriben ni a poderse considerar homes. Una llei, en oberta contradicció ab les demés de l'Estat, anul·la per complet totes les prerrogatives, tots els drets d'home y de ciutadà que nominalment aquelles els concedeixen.

Aquesta llei és la que estableix que tots els ciutadans que no han rebut encara la llicència absoluta, o sigui tots els que passen de dinou anys y no han sortit dels trentadous, són soldats. Y això tant si fan servei actiu, com si pertanyen a la reserva, sense tenir altra obligació que la de presentar-se una vegada l'any a l'oficina militar que'ls correspongui, fan vida absolutament civil, com tots els demés ciutadans. Advertint que aquesta condició de soldat, sobreposada a la llur normal condició de ciutadà, la llei no la considera restringida an aquells instants en que estan en contacte ab l'exèrcit, com per exemple l'instant de passar la revista anyal que la llei els imposa, sinó que la porten rebuda sempre damunt de la llur personalitat, en tots y en cada un dels moments de la llur vida.

Conseqüència d'aquesta doble personalitat, el ciutadà que no ha complert 32 anys se troba subjecte a dues lleis distintes: la llei comú y el fur de guerra. Monstruositat jurídica que l'legislador ha procurat disfarçar, per medi d'una veritable incongruència: la d'establir que els ciutadans tinguin com a soldats per trobar-se en situació de reserva, únicament pels delictes militars estaran subjectes a la jurisdicció de guerra.

El contrasentit d'aquest precepte és evident. Com pot cometre delictes militars aquell que no fa vida militar, aquell que està lluny del servei de les armes? En bona lògica això és impossible. Qui no està sotmès a la disciplina, no pot ni disciplinar-se; qui no fa servei, no pot cometre faltes en el servei; qui no està incorporat a files, no pot incorré en els delictes definits y penats en un codi especial, destinat a garantir exclusivament l'ordenat funcionalisme de la força armada.

Mes el precepte legal s'ha interpretat donant-li una amplitud que extrinxeixament no pot tenir. Y s'han tingut per delictes militars, no tan sols aquells que ho són per la llur especial naturalesa, no aquells

delictes comesos d'intre l'exèrcit y en actes de servei, sinó tots aquells que tenen una petita, una remotíssima relació ab coses y persones de l'exèrcit.

D'aquí'n resulta una efectua, una total sotmissió del ciutadà reservista, a tots y a cada un dels que, com a soldat, són els seus superiors jeràrquics. Davant d'ells, en relació ab ells, tots els seus drets de home y de ciutadà són lletra morta. Per tot allò ont hi hagi un d'aquells superiors, l'home y el ciutadà desapareixen, pera convertir-se en una cosa, en un número. El dret de pensar, de tenir opinió, de defensar un ideal, una doctrina, queda reduït a una vana paraula. Qualsevol cosa que's discuteixi, no pot tranquil·lament exposar el seu criteri, si aquest criteri és distint del que hagi fet públic el seu superior que allí's trobi. No hi ha, llavors, que l'en privi, ja és sabut; però l'lei priva l'home de la memòria de que, si la discussió devé acalorada y degenera en disputa y en baralla, se trobi processat militarment, per haver descaçat de paraula o d'obra al seu superior jeràrquic.

Ja veieu si és urgent que s'empenghi una enèrgica acció per aconseguir que la llei en aquest punt se modifiqui. La independència, la dignitat de la vida civil y els drets de ciutadania de tota aquesta gran massa de ciutadans que no han sortit de les reserves, ho exigeixen imperiosament. Es necessari que tots els homes de seny y de cor contribuïssin an aquesta campanya, fins a aconseguir que el codi de justícia militar no pugui aplicarse a un soldat que no estigui en files; fins a aconseguir que la llei preceptui que no existeixin altres delictes militars que'ls comesos d'intre l'exèrcit, en coses de l'exèrcit y per individus pertanyents de fet a l'exèrcit. Y cal ben entendre que això té tanta o més importància que la llei de jurisdicció. Perquè aquesta se refereix a dues menes de delictes solament; mentres que lo altre menassa y restringeix el llure exercici dels drets de ciutadania de tota una gran massa de ciutadans en plena força de la joventut, en plena florida d'entusiasme y d'energies.

J. MAS Y ROURA

Política estrangera

EL DESPERTAR DE TURQUIA

La consolidació del nou règim otomà és un fet. Els dubtes dels esceptics s'esvaeixen y la realitat mostra als ulls de tothom el renaixement de Turquia a una vida novella. Els intel·lectuals y el poble d'aquell imperi han provat gallardament que són molt superiors a l'opinió que fins ara havien meregut del món civilisat.

El despertar de Turquia... Paraules suggestives y belles, que evocuen l'esperança de civils espectaculars en aquelles terres musulmanes! Per què no ha d'ésser la Turquia un altre Japó, admirant a la vella Europa y a la nova Amèrica ab el fenomen sorprenent d'un esclat de vital potència? Si'l desenvolupament de l'imperi otomà fos complet, la Turquia podria oferir a l'història un exemple superior al del mateix Japó. El progrés formidable dels nippons s'ha realitzat casi tot per la banda de la civilització material. La civilització espiritual, la difusió dels grans ideals moderns, no ha entrat encara de ple a l'imperi del Sol-ixent. La flota, l'exèrcit y fins potser l'industria del Japó, però no la seva idealitat ni la seva mentalitat. Turquia, al contrari, està en condicions de produir una gran eflorescència espiritual.

El joventut intel·lectual turc, educat en les universitats europees, sobre tot en les de França, estima les idees llibertades dels nostres temps, y és partidari ardent dels llibertats humanes y civils. No està coït pels prejudicis tradicionals y religiosos, y somnia ab la transformació absoluta y radical d'aquell imperi. Y el poble turc, una mica més enèrgic, segueix als intel·lectuals. Els turcs, avui, se vesteixen a l'europea. S'hi vesteixen de cos y també d'ànima. El batge de la Llibertat ha regat les seves vestes.

L'islam, regat. Aquests dies parla la premsa de l'ideal pan-islamista que batge en l'actual moviment llibertal otomà... Fixeu-vos en els següents símptomes.—El ferrocarril de Hedjaz, per la línia de Damàs a Medina, recentment inaugurat, unirà a Constantinopla ab la segona ciutat religiosa de l'islam. Aviat el camí de ferro arribarà fins a la Meca, la ciutat santa. Ab pocs dies se podrà anar desde la Turquia europea a l'Arabia, y l'autoritat de l'imperi quedarà considerablement reforçada.—De la capital otomana acaba de sortir una missió cap a la Xina, ab el fi d'atreure a la puresa de la doctrina mahometana als 50 milions de musulmans escampats per l'immensa extensió de l'imperi groc que'l Fill del Cel governa.—El govern turc demana al govern anglès que'ls beneficis de la constitució otomana s'estenguen a l'Egipte, país del qual el soldat exerceix la sobirania nominal.—Italia, que vol apoderarse de Trípoli, troba ara per part de Turquia una més forta oposició que mai.—Evidentment: per totes les terres musulmanes corre, com un oreig sotil, el sentiment patriòtic del pan-islamisme.

Mentrestant, les dones turques destapen la blancor de les seves belles cares y les mostren a tots els esguards del carrer, a la llum plena del sol. Y les poblacions se preparen pera les eleccions vinentes. Elegiran diputats Jerusalem, Bethlem, Nazareth... M. Henry Maret, en el «Carnet d'un sauvage», de «Le Journal», desfila sobre'l fecon prosaisme dels nazarens anant a votar, les roses de la seva ironia exquisida.

A. R. Y. V.

SPORTULA

Balompie

L'art del neologisme, a Castella, no és un art pròper. Y ab tot, l'art del neologisme és cosa interessant pera l'avens y la sort de les nacions. En Cavia, un conegut C'aqueles terres, acaba d'afegir una nova iniciativa a l'història de les seves iniciatives, entre les que figurarà sempre com una alta honra la proposició de declarar himne nacional la *marxa de Cádiz*.—En Cavia proposa anomenar *balompie* al *foot-ball*, o *futbol* com voldrien altres neologismes.

«Balompie! Permeteu que un català hi digui la seva. Balompie és la copia servil d'una formació lèxica anglesa de paraules compostes. Formació exòtica y bàrbara pera la nostra morfologia llatina. Balompie és l'unió adventícia de dos noms, *balon* y *pie*, sense la més petita relació de règim o concordància indicada entre'ls dos. Els castellans clàssics, castitament, nacionalaven els mots estrangers y fins, quan l'imperi espanyol era un fet sobre la terra, reduïen a forma espanyola, en castellà, els noms propis de poblacions y de personatges. Així Burdeos, Bruselas, Gante, com els catalans digueren, d'Athenes, Cetines.

Així Valisteno (Wallenstein), el duque Valentino (el duc de Valentino o sia Cesar Borgia), Tomás Boleno y Agna Boleina (Boleyn). Se digué, y s'ha perdut avui, Vitembergo, Leipsique. La manufactura de Bar-le-Duc, va ésser, per metonímia, *balduque*.

La corrent d'ara és inversa. Bé s'ha volgut introduir *bistegue*, per exemple. Res hi fa. L'única nacionalització dels mots és ja purament ortogràfica, com allò d'escriure *mitin* per *meeting*, en comptes de dir, a la castellana, *mitino*, o allò de escriure, bàrbarament, *interioi*, tant cacòfonic en castellà. En cambi la forma *champanya*, tant natural y eufònica, cedeix, en la conversa, a *champán*, o *sampán*, encara més corruptament. *Restaurante*, com hauria dit un bon clàssic, se torna avui *restorán*. Ningú diu *hordubres*, paraula savia ont ningú entreu els *hors d'oeuvres*. *Moiré* ha fet *moaré*, oblidant *moaré*, y en cambi és perduda la bella castellànica *sarao*, de *soirée*.

Els francesos, sempre ab un secret instint de cosmopolitisme, han arribat a introduir en llur idioma formes gràfiques estrangeres, del tot exòtiques en la grafia francesa, com *steamer*, que molts posen ja sense ni tant sols un caràcter cursiu indicador de paraula forastera. Es sabut que'ls noms de persones solen conservar, en el francès actual, l'íntegritat de llurs orígens; així escriuen *M. Emilio Castelar*, *M. Antonio Maura*, com hi ha hagut un *José María de Heredia*, poeta francès. Y és de notar, a Espanya, una tendència parecida (el poeta *Francisco Coppe*, *Anatole France*), contra l'intent fallit dels qui volgueren extreure la nota contrària, dient, per exemple, *Gualtero Scott*, (y no sé perquè no *Escoto*, seguint la forma primitiva d'aquest llinatge, derivada del temps en que tots els noms eren llatinitats).

Del *balompie*, és segur que un contemporani de Quevedo n'hauria dit *fofol*. Y tal és, segons aquest humil cronista, la nacionalització que li caldria, important una forma més al decadent idioma; y creieu que *fofol* (ja que així sol ésser pronunciada en castellà la paraula anglesa) és infinitament més fàcil d'acclimatar que'l vostre *balompie*, *señor Cavia*.

FOSFOR

SUSCRIPCIÓ

PERA'LS PRESOS Y PERSEGUITS NACIONALISTES

	Pessetes
Soma anterior	175
Don N. N.	0'50
Don Llorens Curell	3
Don N. N.	1
A la memoria de M. S. P.	10
Don P. E. y R. S.	10
Don J. Castellort Enrich	1
Don P. Argamànch Gilaberto	2
Don C. V.	15
Don A. Serra	1'50
Don Joaquim Serra (Berga)	25
Don Domingo Montllor	2
Total	247

TELEGRAMA DEL SR. MAURA

Els diputats solidaris que firmaven el telegrama enviat el dilluns al quefe del Govern, varen rebre d'aquest la següent contesta, el dimars a darrera hora:

«Santander, 31, 23'50.—El presidente Consejo ministros a diputado Salvatella y firmantes del telegrama número 20.194.

Se telegrama equivale para mí a manifestaciones hechas en Cortes durante sesiones y desde luego fijaré atención merceda, comenzando ahora por recoger informes. Ninguna innovación en criterio político que seguirá inspirando conducta Gobierno, en cuanto alcancen su acción y facultades legítimas».

Desde Arenys de Mar

Aquestes ratlles no tenen altre objecte que fer una crida a mos companys de Junta de Solidaritat Catalana d'Arenys de Mar. Si, amics, vosaltres que de sobtes sabeu com penso, feu-me mercé d'escollir-me les meves, tal volta impertinents, consideracions suggerides pels fets ocorreguts en el tran·curad'aquests darrers dies. Ja sabeu, repetit, que la meua dèria consisteix en creure que l'esfera d'acció de nostra Solidaritat, local no deu tancar-se en un cercle purament polític. Molt bé que lo principal sia l'acoblament de for-

ces pera lliurar batalla ab reguerat d'èxit el dia d'unes eleccions, més entenc que devem fer quelcom més que conquistar llocs personals; que's vegi que no som egoistes, que's vegi que no és l'anany de representació lo que'ns domina, que's vegi, en una paraula, que no és una qüestió sol i únicament política lo que fa commoure nostres ànimes. Intervindre en tot lo que fa referencia an el benestar y prosperitat de nostra estimada vila és cosa per mi que deu ferse ab amor y voluntat, encara que l'assumpte no fos polític, exteint de pas nostra mirada a tot lo que afecta més d'aprop a la Catalunya de nostres amors. Per això avui, us dic, seguint aquest meu particular criteri. «Es cosa de fer quelcom per aquests catalans, companys nostres, dels quals caminem cap a presidi deixant a la misèria a l'esposa y fills volguets? No podriem organitzar una família benèfica pagant els gastos nosaltres perquè'l producte liquet engroixís les subscripcions obertes an aquest fi? No podriem reunirnos y obrir una subscripció ab el mateix objecte? Entre tots nos podriem afegir una paraula, una paraula que fes més passada la vida de una família desgraciada mentres el pare y l'espos és a presidi? Crec que sí. A més hem de tenir present que degut a altres processos de pocs dies ens estàn en perill de córrer igual o pitjor sort distingits escriptors d'honoradíssima procedència.

Solidaritat, repetit, crec que deu servir pera defensors dels seus soldats y nosaltres, com a vers amants de la matèria, devem fer quelcom pera demostrarho. Deixo la paraula a la Junta de Solidaritat local.

JOSEP PUIG TAPIAS

Notes y comentaris

LA RESPOSTA

El senyor Maura ha respost al telegrama dels diputats solidaris ab una magnífica galanteria política. Escritura sigle XVIII; pulcritud digna d'un d'aquells cardenals francesos, que sabien, a lo Richelieu, decorar les estocades ab perfumada prosa de saló.

Proclamem la bellesa en tots els matisos de la vida, admirant arreu de saber fer, celona, Catalunya està en la línia d'una gent flexió pot amagar-se un mal pensament, y en una vella comedia ja ensenyava als nostres avis que en les qüestions d'Estat és el tot les bones formes.

El telegrama del senyor Maura, no és res més que una promesa. «Pediré informes...» (Oh, y com se trasllucen darrera de les lletres y viles telegràfiques, la llegenda fórmula de la política castellana, que tot demanant informes afegeix temps al temps!) Bones intencions les den Maura? Sí, de bones intencions n'està empedrat l'infern, però regoneixent que un tant subtil estadista com és el senyor Maura, no podia lliurar al telegraf altres paraules, una permetent dubtar de l'eficàcia de les seves promeses, si la Solidaritat no exerceix una acció permanent y inquietadora en l'ànim del President. Perque ensempem que la galana resposta den Maura, rebem la nova d'una nova sentència y la fugida de vuit joves de Calella, davant un immediat empresonament.

Deu pensar el senyor Maura en que creix extraordinàriament la colònia d'emigrats catalans a Porpinyà, y en que aquests homes tenen pares, germans, amics, familiars, y darrera de les seves peïjades fugitives, hauran deixat una lleu d'angunia y d'odi. El rei està a punt de tornar a Catalunya, y no seria bon espectacle pera ell, senyor Maura, passar per Calella, per Figueres, per Lleida, ont la para regna en les ànimes. Y vostè, que és tant amant de la patria espanyola, y de la monarquia, deu impedir que les seves tasques d'enclament, de reconstitució, hi hagi qui les destorbi a Catalunya per susceptibilitats desorientades.

Els processos estan en tramitació, alguna sentència pot ésser casada... Demani informes el senyor Maura, procurant a la seva curiositat una prompta satisfacció, pero no seria molt correcte que uns senalls ciutadans tinguessin que avivar la memoria de l'Excm. senyor President del Consell de ministres.

EL BOICOT DEL PATRIOTISME

D'uns dies ençà, aquestes notes tenen regust de ferro de presidi, ferro de reixa que isola y que tortura. Fins ara anava el comentari darrera del gest d'uns galons caient sobre uns articles penals de les ordenances militars, y avui segueix a una mànega ab puntes de magistrat, que se nyala a un catalanista, a un republicà, el camí de la presó. La llei militar de Figueres, se posa en comunicació ab la llei civil de Lleida, esclafant, per una comuna empena penal, an en Baró y an en Pereña.

Deixem de banda an en Baró, que bona necessitat té de descans, y glosem aquest cas de Lleida, tant típicament espanyol, tant de vella tradició política.

«Els cànecs abans—perque comensen a modernitzar-se, a ferse senyors d'idals—eren apotecaris, propietaris armats y convertits en agents de negocis, monopolisadors dels càrrecs públics. No figuraven com advocats, ni metges, ni intel·lectuals, ni grans terratinents. ¿Per què són cànecs?—se preguntava.—Y com ningú sabia respondre, un pensava si, com els reis antics, ells serien cànecs per dret diví. Ara, ja ho hem dit, els cànecs prenen denominacions noucentistes... L'arcalde de Lleida és un admirable sombrero que sab afegir a les habilitats de la planxa, les picardies polítiques. Per damunt d'ell han passat triomfants pera la Solidaritat, les eleccions de diputats provincials, a Corts, y les de Senadors. Fora del governador, cap representant del ministeri hi ha a la proclama de Lleida, y no obstant, ell, l'arcalde, el cànec, permanece intangible, reptant a la majoria solidaria del municipi y al poble de Lleida que'l menysprea. Pera ell no hi ha cap responsabilitat, la gran condemna pera'ls solidaris a l'Audiència.

A Madrid no han perdut les esperances d'una reconquesta de Catalunya, y fent veure lo contrari als nostres diputats, continuen protegint el caciquisme. Y aquest, exil dels municipis, a punt de desaparèixer de les diputacions provincials, ha cercat en les Audiències una protecció y una arma. La magistratura, servida per no catalans, se decanta del costat caciquista. Y en la política, será l'administració lo

primer, però és lo segon els tribunals de justícia. Així els cànecs foragitats dels Ajuntaments, s'aixopluguen sota'ls Cristos de les Audiències.

Si l'independència del poder judicial existís, nosaltres no dubtaríem mai de cap sentència. El magistrat seria'l sacerdot de la llei; el soldat, un text sagrat. Però pels passadissos dels jutjats y les Audiències desfilen encara les ombres dels cànecs, y és de necessitat impedir que trobin en ella refugi'ls condemnats pel judici ciutadà. Contra Catalunya, no pot viure res dintre Catalunya. L'influència que's posa pera la construcció d'una carretera, se té de emplear en depuracions judicials. Contra un cànec, contra lo que sigui capàs de subordinar-se a un cànec, tot el poder de la Solidaritat Catalana. El nostre ¡via fora! no ha respectat res, com els àctes antipidèmics no respecten res en les coses infectades.

Un home, l'Alfred Pereña, que ha viscut en l'abnegació del seu amor a Catalunya y a la llibertat, que ha corregut per tot el pla de Lleida, y l'Urgell sentant nacionalisme y republica, és possible, és tolerable que'l venci la voluntat d'un cànec groller, que ingressi en una presó per decisió d'un arralde acusat de irregularitats per tot un poble? Si la Solidaritat no pot enfonsar a un caciquet, impedint l'empresonament d'un advocat, d'un director de diari, d'una joventut, ¿perquè l'hem creada, provocant tot un mitacle nacional?

En les batalles, si uns venenuts se neguen a rendirse, se'ls acorrala, se'ls mata. Catalunya té dret de vida sobre'ls seus torturadors venuts. Si'ls cànecs que resten ens tanquen el pas, se'ls acorrala, se'ls inutilitza a les bones o a les males. Hem fabricat, fins tota una literatura anticaciquista, però que un escallit dels nostres, sigui lliurat a l'ergástula com un esclau revoltat contra'ls senyors?

Ab en Pereña van les nostres lamentacions, però també les nostres ires. Mes, aquestes ires ¿qui les recull?

UNA ADHESIÓ

L'escriptor que firma «Un ramblista» a «La Publicitat», posa'l seu prestigi definitiu al costat de la nostra campanya. El seu dictamen és d'una meravella oportunitat, y perquè és ric de generositat, triomfant en l'ambient. Nosaltres l'agraïm, efusius. Hòusel aquí:

«Es impossible que nadie pueda retrace de la acción civil de estos momentos en que Barcelona, Cataluña están en lucha. Es un deber de todos los ciudadanos, de todos los catalanes, de todos los ramblistas—¡oh maravillosa sustancialidad de esta palabra amiga!—intervenir directamente en el proceso de la vida política. Actualmente hay periodistas procesados y catalanes en emigración. Todos tenemos el deber de ayudarlos. De este modo, además, nos ayudaremos a nosotros mismos. Nota para los presos y para los emigrados la normalidad fructífera de la vida, necesitan del apoyo material y moral de la Cataluña...»

Una dama—según ha escrito Pous y Pagès—ha tenido, con este objeto, una buena, una práctica, una generosa idea. Que cada ciudadano dedique mensualmente tan sólo cinco céntimos para la ayuda de los presos y de los emigrados y se puede recoger un capital y resistir una campaña.

Urge que organicemos, llevándola a la práctica, la idea, de la generosa y patriótica señora. Sabemos que se está ya trabajando en este sentido. El *Diario de la Rambla*—cuyas páginas están, en absoluto, al servicio de esta campaña noble, patriótica y humana, seguirá teniendo al corriente de ella a sus lectores.»

Revista mundial

ELS ARMAMENTS NAVALS

Segons recents estadístiques de l'Almirallat britànic, les despeses navals de les grans potències pugen enguany a les quantitats següents:

	Lliures esterlines
Anglaterra	32.310.500
Estats-Units	28.531.717
Alemanya	16.516.561
Francia	13.178.748
Russia	10.184.540
Japó	8.014.884
Italia	6.266.193

Els navilis de guerra en construcció representen els següents tonelatges:

	Tonellades
Anglaterra	119.637
Japó	56.450
Alemanya	33.985
Francia	33.602
Russia	31.461
Estats-Units	20.633
Italia	19.510

La França, que fa alguns anys ocupava el segon lloc en les despeses navals, ha passat avui al quart, sobrepujada pels Estats Units y l'Alemanya.

ABD-EL-AZIZ Y MULEI HAFID

Abd-el-Aziz, el soldat destronat del Marroc, va naixer el 24 de febrer de 1878. Té, per consegüent, 30 anys d'edat.

Havia sigut proclamat soldat'l dia 7 de juny de 1894, després de la mort de son pare Mulei Hassan.

Abd-el-Aziz era el 15 monarca de la dinastia dels Alides, fundada per Mulei Ahmad, 36 descendent hereditari d'Ali, oncle y gendre del gran Profeta.

Els quatre soldans anteriors an ell foren: Mulei Soliman, que regnà de 1794 a 1822; Mulei Abderraman, que ocupà'l tron 37 anys, desde 1822; Sidí Mulei Mahomet, que fou soldat desde 1859 a 1873, y Mulei Hassan que fou sobirà del Mogreb fins a l'any 1894.

Mulei Hafid és el germà gran de Mulei Hassan.

Poc després dels aconteixements de Casablanca, essent governador de Marrakesh, fou proclamat príncep dels creients o sigui soldat del Mogreb. Després se'l proclamà a Fez, més tard en altres poblacions importants y posteriorment a Tànger.

LA PROFILAXIA DEL CÁNCER

Diu'l «Medical Times» que'l doctor Robert Bell, metge de l'hospital de càncers de Londres, del qual parlarem aquí mateix dies ençera, ha tingut ocasió de constatar molíssimes vegades l'existència de la terrible malaltia en persones que menjaven carn y peix. Al contrari, no ha registrat ni un sol cas de càncer en individus vegetarians.

Per aquesta raó'l doctor Bell aconsella als càncerosos o predisposats al càncer, l'absoluta abstinència dels aliments pri-

Les famílies de cassadors que's presentaren a la Jefatura de policia, a demanar detalls del succés.

Segons el partit oficial l'ocorregut fou lo següent:

Una vintena de cassadors van entrar a la finca del senyor Cuyas, que l'any passat era lliure per la casa i aquest any ha estat acotada de fa poc.

El senyor Cuyas, que hi era en companyia d'uns amics, ho va fer present als cassadors i aquests, no volguent creure, se van negar a sortir de la finca, per lo qual el senyor Cuyas i els seus companys se van retirar prudentment per no armar una qüestió.

Com al mateix temps, en altre lloc, va insinuar un petit incendi de bosc, de bosc, que's va apagar tot sol, y a més, van oír dos incidents dels que van resultar dos cassadors als ferides de perillós i foren desistints per la guarda civil altres tres cassadors sense llicència, el rumor de lo ocorregut ho va lligar y barrejar tot, fent-ne un succés sensacional. A la tarda foren posats en llibertat pel jutjat de guarda, els tres cassadors dels dings.

El senyor Ossorio va anar ahi a Grallers a festa Major. Al vespre, a l'hora que acostuma a donar audiència als periodistes, encara no havia tornat.

En una requisa que aquests dies va fer la policia en cases de mal viure, va trobarhi tres noies menors d'edat, a les quals detingué y foren traslladades a l'Asil del Parc, per no haverles volgut admetre... no sabem per qué ni ab quin dret... el del Bon Pastor, que precisament té per objecte, recollir y corregir noies perdudes.

Y ara ve lo bo: de les tres noies, dues se van escapar ahi mateix del Asil del Parc, no sabent on paren, encara que és fàcil presumir-ho. Per lo vist, la vigilància en l'asil és molt enigmàtica.

Un fet indigne anem a explicar a nostres lectors:

La policia va trobar ahi sola y abandonada per la barriada de San Toms a una pena de 8 anys anomenada Angela Serra y Llach, filla de Jaume y de Josepa y veïna del carrer de l'Est, núm. 11, quart, segona, de qual domicili la varen lliurar els seus pares, donant-li com a únic recurs, un fató de roba del seu dis, una ombrela y diverses joguines.

La pobre criatura va declarar que de molt temps enllà la tenien abandonada els seus pares—que per lo que's veu, són un model de bons sentiments—els quals no fa gaire temps que per desferse de ella la varen entregar a una tal Magdalena, cantanta de publicitat, que al moment en el carrer Non de la Rambla.

Donya Esperanza Yura, llevadora de la Beneficència municipal, enterada del fet, se va presentar a la Delegació de Policia demanant que se li entregués la noia, a la qual desitja afillar-se. Sembla que seran satisfets els humanitaris desitjos de la senyora Yura.

Publicacions

«La Il·lustració Artística».—El darrer número d'aquesta revista publica gravats referents a l'estada de don Alfons XIII a Bilbao y a París; a l'arribada a Constantinopla de Fuad-Bajá y d'una manifestació política celebrada en aquella capital; a la colònia escolar municipal barcelonesa de Tiana; a la cerimònia de la col·locació de la primera pedra del viaducte de allorca, etc. Ademés publica reproduccions fotogràfiques d'obres d'art, de Sebastià del Piombo, Benlliure, Memier, Kowalsky y Schaffe. En el text hi figuren: una crònica de la senyora Pardo Bazán, un conte de Noguera Oller, il·lustrat per en Suredá; altre de Costa Figueras; un article de Keirley Snowdon, il·lustrat també; diverses notes d'actualitat; l'explicació dels gravats y la continuació de la novel·la «El Heredero» de Sydney C. Grier, il·lustrada per Jacob-Haad.

Ab el mateix número's reparteix «El Saló de la Moda», ab nombrosos figurins, fulla de patrons, models y dibuixos de labors.

«Isabel II, reina».—Formant part de la «Biblioteca Universal Il·lustrada», han publicat els coneguts editors Montaner y Simón, aquesta obra de l'històric que de la Biblioteca Nacional de Madrid, don Carlos Cambrón. Són diversos apunts històrics y anecdòtics de la vida y de l'època d'aquella reina espanyola; no és el llibre, com prou bé ho diu el títol, la història política d'un que d'Estat, la crònica d'un regnat, sinó la biografia d'una dama, biografia interessantíssima, tant per l'anàlisi de la dona y de la protagonista, com per l'habilitat y mestria de l'escriu del senyor Cambrón.

L'autor ha posat tot el seu esforç en la recerca y comprovació de molts documents importants poc coneguts o desconeguts del tot y ha enriquit així, ademés, la seva obra, ab notícies interessants d'alguns personatges que ocupen senyalat lloc en l'història d'Espanya, durant els dos primers terços del segle passat.

Avaluen encara més el notable llibre del senyor Cambrón, la seva hermosa enquadernació y el gran nombre de reproduccions de quadros, estampes y gravats de l'època existents en els Museus y coleccions particulars, que conté.

Fets diversos

Ahir, al carrer de Balmes, hi hagué una gran alarma a causa de que en el pis 2.º, porta 1.ª de la casa nº 8 del carrer, hi hagué una canonada de gas. No hi hagué cap desgracia personal, si bé l'explosió causà algun dany considerable.

—Un subjecte apallissat, a la Riera Blanca, a una vella anomenada Antonia Muñoz, causant-li ferides al cap. El motiu sigui perquè a les grosseries del subjecte hi respongué la dona ab una puntada de peu.

—Al dispensari de l'arxibisbat tingueren de curar a un subjecte que quan anà a cobrar un compte li pagaren ab una gran pallissa.

—Maria Coll, de 59 anys, tingué d'ésser auxiliada al dispensari de l'arxibisbat perquè al carrer de Corretger li sobrevingué un accident seguit d'hemorragia cerebral. En gran estat sigui traslladada a l'Hospital de la Santa Creu.

—En un hostal del carrer de la Creu Cuberta, un subjecte conegut pel «Xato», pegà una ganivetada a Vicenç Belda, causant-li una ferida a la regió humeral que li curaren al dispensari d'Hostafrancs.

ESPECTACLES

TEATRE PRINCIPAL.—Avui, dijous, grans estrones.

TEATRE TIVOLI.—Companyia de sarsuela.—Avui, dijous, a dos quarts de sis. Gran Matinée de Moda. Primer, «La gaita blanca», per Conxa Bell, gran matcha; segon, «darrera en la gaita», per la mateixa; tercer, «darrera en la gaita», per la mateixa; quart, «darrera en la gaita», per la mateixa; cinquè, «darrera en la gaita», per la mateixa; sisè, «darrera en la gaita», per la mateixa; setè, «darrera en la gaita», per la mateixa; vuitè, «darrera en la gaita», per la mateixa; novè, «darrera en la gaita», per la mateixa; dècim, «darrera en la gaita», per la mateixa.

TEATRE DE NOVELTATS.—El local de moda y el més còmode de Barcelona.—Gran cinematògraf y atraccions. Sessions continues de dos quarts de sis a vuit de la tarda y de dos quarts de deu a dos quarts d'una de la nit.—Avui, dijous, funció de Moda. Gran èxit de «Les Valerios» y «Les Cepranos».

TEATRE COMIC.—Gran Companyia còmic-líric, la millor y més nombrosa que s'ha vist al Paral·lel.—Avui, dijous, 3 setembre. Tarda, a les cinc, doble, primer, «San Juan de Luz», segon, «Las bribonas». Nit a les nou, especial. Benefici del primer actor y director.

Pep Bergés
Primer, «Felipe II», segon, estrena del qüento baturo «La carabina de Ambrosio»; tercer, represa de «El chalcó blanco»; quart,

Las bribonas

GRAN TEATRE DEL BOSCH.—Avui, dijous, 3, funció dedicada a la colònia andalus resident a Barcelona. Primer, la hermosíssima opera en quatre actes de Bizet, «Carmen», en la que puja a gran altura la eminent artista Elena Fons, acompanyada de les senyores Arguís, Gasu y Molins y senyors Gori, Cortés, Fernández, Oliver, Ricart y Godos, chors, banda, ball, chors de dansa, etc.; segon, Cançons de varis estils tituats «Aires Andalusos», acompanyades ab guitarra, cantades per Elena Fons.

TEATRE TRIUMF.—Avui, dijous, Tarda a les sis, doble. Primer, «Chateaux Margaux»; segon,

«Carceleras».—Nit, a les nou, especial: El melodrama líric en tres actes, «La cançó del náufrag» en el que tant se distingí tota la companyia.

Demà, divendres, dia de Moda, «El anillo de Hierro».

GRAN FRONTÓ COMTAL.—Gran partit per avui.—Entrada, 1.50 pessetes.—Butaca canxa, 2 pessetes.

TEATRE SORIANO.—El més concorregut y popular de Barcelona, preus exageradament econòmics; avui, dijous, dia 3, «Charlota de Londres», de grandiositat per la celebrada troupe Bañez y Rodríguez.—Èxit colossal de les grans ioses atraccions: cèlebres a Europa y noves a Espanya.—Russet i Humst, cèlebre troupe Quiróles, musicals. Avui 4 grans debuts, germanes Camara, equilibristes japoneses; germanes Eduardina, doble filèro; bella Carmencita, juggleuse original; y Mr. Felici, original ciclista.

SPORTS PARK.—Saló de Sant Joan. El local més fresc y més còmode de Barcelona. Balls tornants, Kegelsbain, Barques voladores Tir al blanc, Café restaurant, Sardanes els dijous, dissabtes y vigílies de festa a la nit y dies de festa a la tarda y a la nit, per la notable cobla «La Principal Barcelonina».

Cinematògrafs

SALA MERCÉ.—Gran èxit de l'interessantíssima pel·lícula a Espanya: Últimes proves y destrucció del dirigible alemany «Zeppelin». Sortida de l'expedició Charcot; Una ciutat alemanya destruïda pel foc; «L'home del sac» y altres estrones.

Gran èxit de LES GRUTES.

Informació de Madrid

(Servei de EL POBLE CATALÀ)

La premsa madrilenya

«El Imparcial».

Reproduïu lo que diuen els periòdics de provincies sobre's conflictes dels duros després d'haver acabat el temps donat pel ministre d'Hisenda per al canvi de duros il·lègits.

Reproduïu una circular dels amos de cases de Madrid dient que no admetran el pagament de lloguers ab monedes de duro, si no són del Govern provisional o d'Amadeu.

Diu que subsisteix el conflicte monetari y demana que'l Govern prengui una resolució prompta y definitiva.

«El Liberal».

Tracta de la política econòmica del Govern y estudia els pressupostos y les lleis d'Hisenda presentades pel Govern al Parlament.

Acusa an en Maura d'haver abandonat la política econòmica del partit conservador, ab lo que s'ha restat valiosos elements que sols per disciplina el segueixen, no per estar identificats ab la seva conducta.

Recull també'l rumor de que per desembre estaran units els liberals y demòcrates.

«El País».

Defensa el que se celebri l'aniversari de la Revolució setembrina per tot Espanya, sol·licitant el concurs de tots els elements que ajudaren a la Revolució.

Proposa que's fassi una Junta organitzadora presidida per don Miguel Moya, en ausència del senyor Lerroux.

Creu que així se respondrà als atreviments de la carlinada y reaccionaris que demostren desde algun temps an aquesta part.

«L'A B O».

Diu que malgrat els optimistes ministerials, no s'ha restablert la tranquil·litat pública en lo dels duros.

Els que porten l'encomi de 1908 són rebutjats per tot arreu.

Després d'acusar de no ésser sincers al ministre y subsecretari d'Hisenda y al Govern, afegeix:

«A què negar lo evident? A què lluitar contra la realitat? No hi diu res aquesta cua que tots els dematins hi ab Banco d'Espanya, formada per centenars de persones que van a canviar bitllets per moneda fraccionaria? Si no hi hagués desconfiança ab els duros i hi hauria aquesta pressa per a desferse de la moneda?»

«La Gaceta».

Publica aquestes disposicions: R. D. cridant al servei actiu de les armes a 50.000 homes dels declarats soldats en el present any.

R. O. disposant que per la Direcció de Duanes se celebri un concurs ab el fi de dotar a les administracions de Duanes de les banderes y domasos que necessitin.

R. O. declarant deserta la segona subasta relativa al suministre a l'Estat de cotxes correus, serie C, per via ferris espanyola d'amplada normal.

Altra ordenant que s'inserti en la «Gaceta» la relació dels serveis prestats per la guarda civil en la custodia de la riquesa forestal durant el mes de juliol darrer.

Anunciant no haver ocorregut cap cas de glàndia desde fa més d'un mes a Montevideo.

Subasta per al suministre de 5.000 pals de castanyer ab destí a les línies telegràfiques de l'Estat.

Anunciant a oposicions la plaça d'auxiliar de la secció tècnica de l'Escola de Arts Industrials de Cadix.

Navegació aerea

Bilbao.—L'obrer Eusebi Adolf Zubietta ha dirigit una instancia al governador civil sol·licitant protecció oficial per construir un aparell volador que ha inventat y que resol el problema de la navegació aerea sense helix ni cap element dels que ara s'emplegen.

L'obrer, que és inventor de varis màquines de mines, assegura que l'invent és l'ou de Colom, perquè's tracta d'un motor que produirà pulsacions rítmiques en temps desproporcionat y regularissim revestible de gran potencia.

Pesa 800 kilos y poden tripularlo dues persones, que'l faran evolucionar al seu albir.

S'ofereix a ésser examinat, y si no se l'apropara diu que vendrà l'invent a l'extranger.

Petició

Una comissió d'obrers de la fàbrica de mistos de Carabanchel ha demanat al governador civil per que posi en llibertat

a les seves companyies empresonades a causa del motí.

El marqués de Vadillo va prometre fer lo que li fos possible.

Per la nova esquadra

El jefe de la jurisdicció de Marina de Madrid, contra-almirall Vintegar, insisteix en la seva dimissió, per haver dit al ministre de Marina una disposició sustraient de les seves facultats el nomenament de part del personal actualment a les seves ordes, y el senyor Ferrándiz insisteix per la seva part, en no acceptar la dimissió per ara, fins que s'hagi fet l'adjudicació de la construcció de la esquadra.

«El Liberal».

El ministre de la Governació ha rebut el programa oficial de les festes de Ponferrada en el que un agent d'emigració inserta un anunci de vint companyies navieres oferint diner als que vulguin emigrar a Cuba y Filipines.

El ministre ha ordenat que s'entregui als tribunals al agent y a totes les persones que hagin tingut intervenció en la publicació del anunci, inclòs el que formen la Junta de festes.

Ademés ha dirigit una nova circular als governadors recordant-los la pràctica de les limes de rigor per reprimir la emigració.

El senyor La Cierba ha dit a darrera hora que s'havia detingut a Oviedo a un altre agent d'emigració, manifestant que serà inexorable ab els agents que exploten la misèria y l'ignorància dels obrers.

L'omigració

«El País».

Després del mallorquí vindrà el gadità, y així seguiran un y altre com a catufols d'una simia.

La premsa de la nit

«La Epoca».

Parla de la despoblació de França y comenta les estadístiques de les defuncions y naixements, fent observar la seva gran desproporció.

Estudia les causes d'això y diu que el assumpte alarma als homes d'Estat francesos.

«El Correo Español».

Comentant el disgust d'alguns prohoms liberals perquè'l senyor Moret no dona el seu parer sobre la fusió de liberals y demòcrates, diu que aquest calia esperar ocupar el poder quan cuigi el senyor Maura sense tenir en compte els desitjos del país.

Després del mallorquí vindrà el gadità, y així seguiran un y altre com a catufols d'una simia.

«Heraldo de Madrid».

Accepta ab entusiasme la proposició de «El País» per que's commemori la revolució de setembre de 1868.

Advoca per tal commemoració, no per oblidaments dels actes que ara fem, sinó per a perseverar en aquell esperit de moviment lliure que's feu grans, per procurar extèndre les conquestes de la llibertat y per aconseguir que la vida social sigui laica; reformar determinats impostos en sentit progressiu per que l'Estat corregeixi desigualtats iniquies en la distribució de la riquesa.

Parla de les obligacions eclesiàstiques y de justes reivindicacions dels desheretats de la fortuna, manifestant que's deuen escometre totes les reformes que senyala per evitar una revolució més gran y més transcendental que la del 1868.

Acaba dient que la única que poden fer reformes són els liberals espanyols que encara no han deshonrat aquest nom.

«Espana Nueva».

Les declaracions de Pau Iglesias en el Congrés socialista sobre l'administració municipal de Madrid, li donen motiu per dir que han promogut grans comentaris en els circlos polítics y en l'ajuntament.

Recull les versions dels periòdics sobre aquest assumpte y diu que l'auster oposol del socialisme no menteix ni exagera, y les seves manifestacions fan l'efecte de sis destapats una clauverera, la cloaca mèdica, que la put més.

Ab l'assumpció del marqués de Cabrinia van començar a sortir a la vista els misteris de l'administració municipal y no hi podrà haverhi administració mentres els organismes sigan mars lliures per al corso.

El senyor Sánchez Bustillo

El ministre d'Hisenda, millorat de la seva indisposició, ha assistit al seu despatx oficial.

Rectificació

En el ministeri de la Governació s'ha rebut un telegrama del governador de Jaén dient que's guarden civis que's ballaren a Arjona's deien l'ilefons Huerta y l'ileus Moreno, essent aquest ferit y no mort com se digué.

El governador de Fernando-Poo
Segons notícies oficials, el rei ha firmat a Anglaterra els decrets admetint la dimissió al senyor Ramos Izquierdo del càrrec de governador general de Fernando Poo y de les possessions espanyoles del Golf de Guinea y nomenant per substituir-lo a don Josep Centasio Anchorena, governador civil de Lleida.

Aquest sortirà aviat per al seu destí. També anirà a Fernando Poo el comissari regí senyor Saavedra a l'objecte de donar-li possessió y fer una visita d'inspecció a les dependències oficials d'aquella illa.

Manifestació nacionalista

Al sortir de Palència cap a Bilbao en el tren un grup de nacionalistes bascs varen cantar el «Guernikako Arbola» y viciorejaren a Sabi Arana.

El cambi dels duros

La falsificació de Jaca

Osca.—Se practiquen reserves diligents per descobrir als complicats en la falsificació de duros a Jaca.

Han conferenciat sobre aquest assumpte el director del Banc d'Espanya y el delegat d'Hisenda.

Han reançat sospites sobre Josep Alde, onatge de l'«Exercidor» municipal qui va dir que les monedes procedien de l'arcalde, durant el plasso del cambi.

Altres tres detinguts diuen que varen comprar els duros a un extranger.

La falsificació de València

València.—Alguns agents de policia, ajudats per obrers de les brigades municipals facilitats per l'arcalde, han practicat un mètode a registre en la taverna del camí de la solera, ahi van descobrir ahi el dipòsit de duros falsos.

Han remogut tota la terra del corral, han desenrajolat al pati y han picat les parets, però tot ha sigut inútil, perquè no han descobert res de nou.

El jutjat de guarda ha passat les diligències instruídes al del districte del Mar, el qual ha pres novament declaració an en Ripoll.

Aquest s'ha limitat a insistir en els extrems ja coneguts.

En cambi's concedeix importància a les declaracions prestades per uns veïns y parrotsians de la taverna den Ripoll.

Espanya y el Marroc

Instruccions al general Marina

Segons un periòdic, en el Consell de ministres d'ahir se tractà de les pretensions y exigències del Roghi, que vol imposar tributs a les tribus de vora Melilla, quines s'han queixat al governador militar de la plaça, demanant que les ampari.

Se diu que'l Consell autoris al general Marina per que prengui els procediments que esimi més convenients ab l'actitud del Roghi, al quí's demanarà que modifiqui la seva conducta.

Denuncia

A don Rufi Gutiérrez Soto, autor de la denuncia feta a l'ajuntament contra l'administrador de consums d'extramurs, senyor Villarroja, se li engagà un tret aquesta matí a la barriada de la Prosperitat.

No fou ferit y l'agressor fugí.

Aquesta tarda l'agredit s'ha presentat al jutjat de guarda formalisant la denuncia feta a la policia.

Ha dit que des d'ahir que feu la denuncia a l'ajuntament per les irregularitats de la administració de consums, rebia diversos anònims menassant-lo de mort.

Fu constar que no donava responsabilitat al senyor Villarroja, processat en rebeldia, y a altres empleats.

La premsa de la nit

«La Epoca».

Parla de la despoblació de França y comenta les estadístiques de les defuncions y naixements, fent observar la seva gran desproporció.

Estudia les causes d'això y diu que el assumpte alarma als homes d'Estat francesos.

«El Correo Español».

Comentant el disgust d'alguns prohoms liberals perquè'l senyor Moret no dona el seu parer sobre la fusió de liberals y demòcrates, diu que aquest calia esperar ocupar el poder quan cuigi el senyor Maura sense tenir en compte els desitjos del país.

Després del mallorquí vindrà el gadità, y així seguiran un y altre com a catufols d'una simia.

«Heraldo de Madrid».

Accepta ab entusiasme la proposició de «El País» per que's commemori la revolució de setembre de 1868.

Advoca per tal commemoració, no per oblidaments dels actes que ara fem, sinó per a perseverar en aquell esperit de moviment lliure que's feu grans, per procurar extèndre les conquestes de la llibertat y per aconseguir que la vida social sigui laica; reformar determinats impostos en sentit progressiu per que l'Estat corregeixi desigualtats iniquies en la distribució de la riquesa.

Parla de les obligacions eclesiàstiques y de justes reivindicacions dels desheretats de la fortuna, manifestant que's deuen escometre totes les reformes que senyala per evitar una revolució més gran y més transcendental que la del 1868.

Acaba dient que la única que poden fer reformes són els liberals espanyols que encara no han deshonrat aquest nom.

«Espana Nueva».

Les declaracions de Pau Iglesias en el Congrés socialista sobre l'administració municipal de Madrid, li donen motiu per dir que han promogut grans comentaris en els circlos polítics y en l'ajuntament.

Recull les versions dels periòdics sobre aquest assumpte y diu que l'auster oposol del socialisme no menteix ni exagera, y les seves manifestacions fan l'efecte de sis destapats una clauverera, la cloaca mèdica, que la put més.

Ab l'assumpció del marqués de Cabrinia van començar a sortir a la vista els misteris de l'administració municipal y no hi podrà haverhi administració mentres els organismes sigan mars lliures per al corso.

El senyor Sánchez Bustillo

El ministre d'Hisenda, millorat de la seva indisposició, ha assistit al seu despatx oficial.

Rectificació

En el ministeri de la Governació s'ha rebut un telegrama del governador de Jaén dient que's guarden civis que's ballaren a Arjona's deien l'ilefons Huerta y l'ileus Moreno, essent aquest ferit y no mort com se digué.

El governador de Fernando-Poo

Segons notícies oficials, el rei ha firmat a Anglaterra els decrets admetint la dimissió al senyor Ramos Izquierdo del càrrec de governador general de Fernando Poo y de les possessions espanyoles del Golf de Guinea y nomenant per substituir-lo a don Josep Centasio Anchorena, governador civil de Lleida.

Aquest sortirà aviat per al seu destí. També anirà a Fernando Poo el comissari regí senyor Saavedra a l'objecte de donar-li possessió y fer una visita d'inspecció a les dependències oficials d'aquella illa.

Manifestació nacionalista

Al sortir de Palència cap a Bilbao en el tren un grup de nacionalistes bascs varen cantar el «Guernikako Arbola» y viciorejaren a Sabi Arana.

El conductor del tren els va amonestar y els nacionalistes li varen pegar.

Els altres empleats defensaven al conductor, movent-ne un escàndol, intervingu la guarda civil que feu detencions.

A l'Algoza se reproduí l'escàndol, fent-se allí noves detencions.

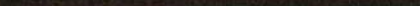
Topament

A Espinar (Segovia) han topat dos trens de mercaderies que feien maniobres, quedant ferits un maquinista y un fogoner.

Moviment de Borsa

Transaccions
Aquest matí al Casino Mercantil els valors

matí al Casino Mercantil i han sofert la perdua d'alguns

Comp. Bars. Elec.....	000°00	103°59	104° 0
.....	00°00	94°25	147°5
.....	00°00	00°00	0° 00

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and a dark horizontal strip along the bottom edge, possibly indicating the binding or the edge of the book block. There is no text or other markings on the page.

Totals	65.925,649'55	64.144,717'00	1.780,932'55
--------	---------------	---------------	--------------

Arribades pels molls y estacions el dia 1 setembre de 1908.

«Luque», sortí de Denia'l 30 cap a Londres.
«Pizarro», a Denia carregant.

This image shows a blank, aged, light brown paper cover or endpaper of a book. The paper has a textured, slightly mottled appearance with some minor discoloration and wear along the edges. There is no text or other markings on the surface.

etc., desapareixen al següent dia d'usar el

FORA PEL MOIX!

ELS POLVOS COSMÉTICS DE FRANO treuen en pocs minuts el pel de qualsevol part del cos, mata ses arrels i no torna a sortir. No irrita'l cutis. Aquest depilatori es utilitza a les senyores que tinguin pel moix (velló) a la cara y brassos, pera que així pugui desfilado UN FOTÓ, d'50 pessetes. S'envia certificat per correus al per endavant se rebra d'50 pessetes en lliuransa de Giro Mútuu en segells de correu.

FARMACIA BORRELL

COMTE DEL ASSALT (CARRER NOU) 52., BARCELONA

ESQUELES

ROMA

MORTUORIES

Se n'admeten en la impremta
d'aquest diari, fins a dos quarts
de tres de la matinada.

TELEFON 2,298

